

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่า "การศึกษา" เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดใน การพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้าน (จิตรกร ตั้งเกษมสุข, 2525) เพราะการ ศึกษาเป็นขบวนการถ่ายทอดและสร้างสรรค์ ทักษะ ความรู้ ทศนคติ และความ คัดที่จะช่วยให้มวลชนมีชีวิตที่ดี จุดมุ่งหมายของการศึกษาจึงอยู่ที่การทำให้ มวลชนมีชีวิตที่ดี (ปรัชญา เวสารัชช, 2527)

ในเรื่องของการศึกษานี้ ระพี สาคริก ได้กล่าวว่า

การศึกษาเป็นกระบวนการสร้างสังคมการศึกษาที่แท้จริงหาใช่เพื่อการ สร้างคนให้เป็นผู้ที่มีลักษณะแบบเครื่องจักรกลไม่ แต่เป็นการสร้างคนให้ เจริญด้วยลักษณะทางความคิด เพื่อการมุ่งก้าวไปข้างหน้าด้วยหลักแห่ง ความจริงของชีวิต (ระพี สาคริก, 2530)

จากแนวคิดที่ว่า การศึกษาเป็นกระบวนการสร้างสังคมนั่นเอง เรา จึงพอสรุปได้ว่า การศึกษากับสังคมนั้นย่อมมีส่วนสัมพันธ์กัน ซึ่งชนิดา รักษ์พล- เมือง กล่าวว่า "การศึกษาเป็นกระจกสะท้อนภาพสังคม การศึกษาที่เคย เหมาะสมในสังคมหนึ่งนั้น เมื่อสังคมเปลี่ยนไปจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนไปด้วย (ชนิดา รักษ์พลเมือง, 2531)"

ถ้าหากเรามองการศึกษาในแง่ของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การ ศึกษาจะมีบทบาทสำคัญในการช่วยพัฒนาสังคมเพื่อนำไปสู่การพัฒนาประเทศ ถ้า หากมนุษย์ซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งของประเทศไม่มีการศึกษาที่เหมาะสม

ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่อย่างมากมายก็ไม่สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้
ดังที่ ชม ภูมิภาค กล่าวไว้ว่า

....โดยมนุษย์ต้องได้รับการพัฒนาอย่างตลอดชีวิต เพราะทุกอย่างในโลกนี้ไม่หยุดนิ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ บุคคลจึงต้องได้รับการพัฒนาและเสริมทักษะให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง จึงทำให้เขาเป็นคนที่มิประโยชน์ต่อตนเองและสังคมโดยรวม หากเขาไม่ได้รับการพัฒนาให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของโลก เขาจะขาดความสุขและก่อให้เกิดปัญหาแก่สังคม
(ชม ภูมิภาค, 2523)

ดังนั้นการศึกษาจึงได้รับความสนใจจากนักวางแผนพัฒนาประเทศมากที่สุด และมีการค้นพบว่า การศึกษาอบรมจะมีผลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (วิทยากร เชียงกูล, 2522) โดยจะเป็นปัจจัยสำคัญในการนำไปสู่การแก้ปัญหาความยากจน โรคภัยไข้เจ็บและความโง่เขลา ซึ่งปัญหาทั้ง 3 ประเภทเป็นปัญหาที่ชาวชนบทส่วนใหญ่ต้องเผชิญ และเป็นเรื่องที่รัฐบาลกำลังดำเนินการแก้ไข

นอกจากนี้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ยังได้กล่าวถึงแผนพัฒนาคน สังคมและวัฒนธรรม ดังนี้ (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2530-2534) "ในระยะเวลาที่ผ่านมามีแผนพัฒนาฉบับต่าง ๆ มักให้ความสำคัญแก่การพัฒนาสังคมโดยเน้นการขยายบริการพื้นฐานทางสังคม เช่น การศึกษา สาธารณสุข ฯลฯ ซึ่งแม้จะได้ดำเนินการไปมากแล้วก็ตาม ปัญหาทางด้านสังคมบางเรื่องกลับรุนแรงและมีความสลับซับซ้อนเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 จึงเห็นสมควรปรับแนวทางการพัฒนาสังคมส่วนรวม อันได้แก่บริการพื้นฐานทางสังคมดังกล่าวมาเน้นความสำคัญแก่การพัฒนาสังคม ในระดับพื้นฐานคือตั้งแต่ระดับคน ครอบครัวและชุมชนอันเป็นส่วนย่อยของสังคมให้มากขึ้น โดยสนับสนุนให้มีขนาดและโครงสร้างของประชากรที่เหมาะสม และมุ่งพัฒนาคนให้เป็นคนที่มีความสามารถและมีบทบาทที่เหมาะสมต่อการพัฒนาประเทศ"

นอกจากนี้ในแผนพัฒนาการศึกษาก็ได้มีการวางแผนให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 โดยได้เน้นความต้องการที่จะพัฒนาคนโดยกว้าง ๆ 2 ประการ คือ (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2530-2534)

1. คนทางเศรษฐกิจ (Economic Man) มุ่งทางด้านประสิทธิภาพ ความมั่งคั่ง (Efficiency Wealth) และระดับมาตรฐานการครองชีพที่สูงขึ้น (Higher Standard of Living)

2: คนทางสังคม (Social Man) มุ่งความเสมอภาค (Synality) สวัสดิการสังคม (Welfare) และการยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น (Better Quality of Life)

นอกจากการพัฒนาคนแล้วในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) นี้ก็ได้มีโครงการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาการศึกษาอย่างมากมาย โดยเฉพาะของกรมสามัญศึกษาที่มุ่งจะแก้ไขในด้านความเสมอภาคและโอกาสทางการศึกษา ดังนี้ (สภาการศึกษา, 2530)

- โครงการปรับปรุงโรงเรียนมัธยมขนาดเล็ก กรมสามัญศึกษา โดยเน้นการปรับปรุงโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ซึ่งอยู่ในชนบทที่ยากจนและห่างไกลให้เป็นโรงเรียนที่มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานของกรมสามัญศึกษาและเป็นโรงเรียนที่มีการดำเนินงานตามแผนของโรงเรียนมัธยมศึกษาเพื่อพัฒนาชนบท

- โครงการโรงเรียนมัธยมศึกษาเพื่อพัฒนาชนบท โดยกรมสามัญศึกษาเป็นโครงการที่จัดทำขึ้นเพื่อช่วยพัฒนาชนบทในท้องถิ่นที่โรงเรียนตั้งอยู่

- โครงการจัดหน่วยเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นให้แก่โรงเรียนในชนบทห่างไกล เพื่อให้เด็กในชนบทห่างไกลได้มีโอกาสเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาได้มากขึ้น

ในเรื่องของปัญหาทางการศึกษาของประเทศไทย จากงานวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เมื่อปี พ.ศ. 2525 พบว่ามีปัญหาส่วนใหญ่ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2526)

1. โอกาสทางการศึกษา
2. การขาดแคลนทรัพยากรทางการศึกษา
3. คุณภาพการศึกษา
4. ปัญหาอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงประชากรวัยเรียน

โดยเฉพาะในเรื่องของโอกาสทางการศึกษาของเยาวชนในระดับมัธยมศึกษา มีความแตกต่างกันมากระหว่าง เยาวชนในเมืองกับเยาวชนในชนบท และระหว่าง เยาวชนจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกับเยาวชนจากครอบครัวที่ยากไร้ ดังการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งกำลังจะถือได้ว่าเป็นการศึกษาในลักษณะการศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาพื้นฐานนั้น การที่เยาวชนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถมีโอกาสเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา จึงเป็นความไม่เสมอภาคอย่างยิ่งประการหนึ่งของสังคมไทย (กองแผนงาน กรมสามัญศึกษา, 2530)

ตามที่รัฐบาลได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภา เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2529 ในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการศึกษา คือ "...จะจัดการศึกษาในระดับต่าง ๆ ดังนี้ ระดับก่อนประถมศึกษาจะขยายการศึกษาระดับอนุบาลในชนบท ระดับมัธยมศึกษาจะสนับสนุนให้นักเรียนได้เรียนต่อชั้นมัธยมศึกษามากขึ้น..." (กองแผนงาน กรมสามัญศึกษา, 2530) จากนโยบายหลักดังกล่าวจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษา รัฐมุ่งเน้นให้นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาได้เข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การพัฒนาการศึกษาของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2529)

1. เพื่อขยายการมัธยมศึกษาให้เยาวชนได้รับการศึกษาในระดับนี้มากขึ้นโดยเน้นให้มีการขยายโอกาสในการเข้ารับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาไปยังพื้นที่ที่ด้อยโอกาสเป็นพิเศษ เพื่อลดความแตกต่างในเรื่องโอกาสทางการศึกษาระหว่างพื้นที่ และระหว่างเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน
2. เพื่อเสริมสร้างคุณภาพทางการศึกษา โดยการปรับปรุงมาตรฐานและคุณภาพของโรงเรียนให้สูงขึ้นและทัดเทียมกัน
3. เพื่อให้การจัดการมัธยมศึกษาส่งเสริมการประกอบอาชีพ

เพื่อเป็นการสนองนโยบายของรัฐบาลและของกระทรวงศึกษาธิการ ดังกล่าว กรมสามัญศึกษาจึงได้กำหนดนโยบายในช่วงแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนาและศิลปวัฒนธรรม ระยะที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ของกรมสามัญศึกษา ดังนี้ "กระจายความเสมอภาคทางโอกาสเข้าศึกษาต่อโดยเน้นการขยาย การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในพื้นที่ที่มีอัตราการเรียนต่อต่ำและให้คลุมพื้นที่ ชนบททุรกันดาร เมื่อสิ้นแผนฯ ให้รับนักเรียนที่จบประถมศึกษาเข้าต่อระดับ มัธยมศึกษาได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50" (กองแผนงาน กรมสามัญศึกษา, 2530) และเพื่อให้เป็นไปตามนโยบาย กรมสามัญศึกษาจึงได้จัดทำ "โครงการขยาย โอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตชนบทยากจน 38 จังหวัด จำนวน 235. โรงเรียน" ขึ้นโดยดำเนินการตามโครงการตั้งแต่ปีการศึกษา 2530 เป็นต้นไป

เนื่องจากโครงการนี้เกี่ยวข้องกับความคิดที่จะขยายการศึกษาภาค บังคับจาก 6 ปีเป็น 9 ปีของรัฐบาล ซึ่งกำหนดไว้อย่างชัดเจนในแผนพัฒนา การศึกษา ศาสนาและศิลปวัฒนธรรม ระยะที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) คือ "นักเรียนที่จบประถมปีที่ 6 ได้เรียนต่อชั้นมัธยมปีที่ 1 ประมาณร้อยละ 65-70 ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตรียมการจัดการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ในโอกาสต่อไป (ประมวล เสนาฤทธิ์, 2528) นโยบายของรัฐบาลเองรวมทั้งเป้าหมาย ของแผนพัฒนาการศึกษาของสำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติและกระทรวงศึกษาธิการ ระบุไว้ ค่อนข้างชัดเจนที่จะมีการเร่งรัดให้มีการขยายการศึกษาให้กับเยาวชนจนถึง ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ความมุ่งหวังเหล่านี้จึง เป็นแนวโน้มและแรงผลักดันให้ ผู้ที่เกี่ยวข้องเพิ่มความสนใจและความพยายามที่จะต้องขยายการศึกษาในระดับ มัธยมศึกษาตอนต้นให้กับเยาวชนทั่วทั้งประเทศด้วยความมุ่งหวังว่าวันหนึ่งข้างหน้าเมื่อมีความพร้อมการศึกษาภาคบังคับของไทยจะขยายเป็น 9 ปี เมื่อยังไม่ มีความพร้อมก็ให้ดำเนินงานตามแนวทางการขยายการศึกษาโดยวิธีไม่บังคับ

ในพ.ศ. 2532 โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นนี้ได้ขยายพื้นที่เพิ่มขึ้นเป็น 43 จังหวัดและอนุมัติให้ตัดคำว่า "ยากจน 38 จังหวัด" ออก ดังนั้นโครงการนี้ในปัจจุบันจึงเรียกว่า โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรมสามัญศึกษา

จากอัตราการเรียนต่อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในปีพ.ศ. 2529 ซึ่งมีจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งสิ้นจำนวน 1,014,089 คน ได้เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 439,802 คนนั้น คิดเป็นอัตราการเรียนต่อร้อยละ 43.37 (กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2530) แต่ในบางพื้นที่โดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีอัตราการเรียนต่อเฉลี่ยทั้งภาคร้อยละ 20 แต่เป็นเด็กในชนบทภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพียงไม่ถึงร้อยละ 10 (กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2532) จึงทำให้โครงการขยายโอกาสทางการศึกษา ในเขตชนบทน่าจะได้มีการส่งเสริม สนับสนุนและมีการศึกษาค้นคว้า โดยเฉพาะในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งเป็นพื้นที่ที่กว้างขวางและน่าจะ ได้มีการจัดการศึกษาให้เหมาะสมสอดคล้องกับพื้นที่ เพื่อที่จะ ได้พัฒนาไปสู่ความเจริญก้าวหน้าต่อไป

สามัญศึกษาจังหวัดมีหน้าที่ซึ่ง ได้ระบุไว้ในระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยคณะกรรมการสามัญศึกษาจังหวัด พ.ศ. 2532 ดังนี้

1. ปฏิบัติงานในส่วนที่กรมสามัญศึกษามอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ทั้งงานบริหารนโยบายและแผนงานบริหารวิชาการ งานบริหารบุคคล งานบริหารการเงินและงานบริหารพัสดุ ครุภัณฑ์และอาคารสถานที่
2. ดูแล ติดตาม งานที่กรมสามัญศึกษามอบหมายให้โรงเรียน ดำเนินการ
3. เสนอแนะการจัดตั้งกลุ่มโรงเรียน การแต่งตั้งคณะกรรมการ และคณะทำงาน เพื่อช่วยปฏิบัติงานของคณะกรรมการสามัญศึกษาจังหวัด
4. ออกคำสั่งและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ในหน้าที่ของคณะกรรมการสามัญศึกษาจังหวัด
5. สนับสนุนงานติดตามมติของคณะกรรมการการศึกษา การศาสนา และการวัฒนธรรมของจังหวัด
6. ปฏิบัติงานอื่นตามที่จังหวัด กรมสามัญศึกษา และกระทรวงศึกษาธิการมอบหมาย

จากอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัย ซึ่ง เป็นผู้นำนโยบายจากกรม
 สภามหาวิทยาลัยไปสู่พื้นที่เป้าหมายและนำไปรับผิดชอบ โดยเป็นผู้ประสานงาน
 ระหว่างกรมมหาวิทยาลัยและ โรงเรียนในพื้นที่ชนบท ผู้อำนวยการมหาวิทยาลัย
 จังหวัดและคณะกรรมการมหาวิทยาลัยจังหวัดจึง เป็นผู้มีความสำคัญต่อผลสำเร็จ
 ของโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะคณะกรรมการ
 สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้ที่รู้จักข้อมูลพื้นฐานภายในจังหวัดและปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็น
 ผลกระทบต่อความสำเร็จของโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาได้เป็นอย่างดี
 โดยเฉพาะผู้อำนวยการมหาวิทยาลัยจังหวัดที่เป็นผู้นำนโยบายของกรมมหาวิทยาลัย
 มาประสานงานกับการบริหารและ ข้อมูลของคณะกรรมการมหาวิทยาลัยจังหวัด อีกทั้ง
 ยังมีหน้าที่กำกับและดูแลโครงการต่าง ๆ ของกรมมหาวิทยาลัยที่มุ่งพัฒนาการ
 ศึกษาของชาติตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวคิดของผู้อำนวยการ
 สภามหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการจัดการศึกษาตามโครงการ
 ขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตชนบทว่าได้มีแนวคิดต่อโครงการขยายโอกาส
 ทางการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในการจัดการศึกษาด้านต่าง ๆ อย่างไร
 ปัญหาและข้อเสนอแนะต่าง ๆ รวมทั้งแนวคิดต่อการจัดการศึกษาที่จะ เป็น
 ประโยชน์ต่อการศึกษาของประเทศโดยรวม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาแนวคิดของผู้อำนวยการสภามหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียง
 เหนือเกี่ยวกับโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
 กรมมหาวิทยาลัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแนวคิดของผู้อำนวยการสภามหาวิทยาลัย
 จังหวัดในเรื่อง

- แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร

- แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ชักจูงการเพิ่มปริมาณผู้เรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
- แนวคิดเกี่ยวกับเป้าหมายของโครงการฯ
- แนวคิดเกี่ยวกับการสนับสนุนโครงการฯ
- แนวคิดเกี่ยวกับบุคลากร
- แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
- แนวคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล
- แนวคิดเกี่ยวกับผลของโครงการฯ
- แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรค
- แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบและอื่น ๆ

2. ผู้เชี่ยวชาญในครั้งนี้ คือ ผู้อำนวยการสามัญศึกษาจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือรวมทั้งสิ้น 17 จังหวัด คือ

กาฬสินธุ์ ขอนแก่น ชัยภูมิ ยโสธร นครพนม นครราชสีมา
บุรีรัมย์ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด เลย ศรีสะเกษ สกลนคร
สุรินทร์ หนองคาย อุดรธานี อุบลราชธานี มุกดาหาร

3. การวิจัยครั้งนี้ใช้เทคนิค EDFR (Ethnographic Delphi Futures Research) จำนวน 2 รอบ คือ การสัมภาษณ์ และการใช้แบบสอบถาม ในช่วงเดือนพฤศจิกายน 2532 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2533

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นเต็มที่ เต็มความสามารถและเป็นความรู้สึกที่แท้จริง
2. วัน เวลา ในการตอบการสัมภาษณ์ และตอบแบบสอบถามไม่มีผลต่อความเชื่อถือและความคิดเห็นของข้อมูล

ความจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

แนวคิด หมายถึง ความคิดหรือความคิดเห็นของผู้อำนวยการสามัญศึกษาจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่เกี่ยวข้องกับโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรมสามัญศึกษา

ผู้อำนวยการสามัญศึกษาจังหวัด หมายถึง หัวหน้ากลุ่มโรงเรียนใน
แต่ละจังหวัดของกรมสามัญศึกษา ที่มีหน้าที่ประสานงานระหว่างกรมสามัญศึกษา
และโรงเรียนในพื้นที่

โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรม
สามัญศึกษา หมายถึง โครงการของกรมสามัญศึกษาที่มุ่งจะขยายโอกาสของผู้ที่
จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้เรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มากขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผู้บริหารในระดับต่าง ๆ โดยเฉพาะผู้บริหารในระดับสูงอาจจะ
นำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนการศึกษา หรือปรับปรุงการจัดการศึกษา
ด้านต่าง ๆ ให้เหมาะสม เพื่อพัฒนาคนหรือทรัพยากรมนุษย์ในประเทศต่อไป
โดยเฉพาะในเขตชนบท
2. เป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับโครงการขยายโอกาสฯ ได้นำ
ผลการวิจัยไปปรับปรุงโครงการฯ ให้เหมาะสมต่อไป